

Последниятъ часъ предъ Коледната ваканция учительтъ каза:

— Въ края на тази година ще направимъ екскурзия. Искамъ да видите море, пристанище, да се повозите на параходъ.

Стаята забуча като майски роякъ, а Павелъ Станчевъ мълчеше.

— Ти защо не казвашъ нищо, Павле? Не искашъ ли да дойдешъ?

— Ние нѣмаме пари, господинъ учителю, — рече тихо Павелъ.

— Лъже! Иматъ! Вчера баща му бѣше пиянъ! — обади се Марийка.

Учительтъ я изгледа сърдито и отсѣче:

— Павелъ не лъже. Слушайте! По Коледа и Сурова никой да не харчи, каквото събере. Турнете го въ кутийка и тамъ пускайте всѣко левче. Ще видите,

колко много пари ще станатъ.

Една надежда трепна въ сърдцето на Павли, но веднага угасна.

Жално му бѣше, че изкараха баща му пияница. И той попиваше, като всички селяни презъ зимата, но никога не налиташе на караница и бой. Павелъ не знаеше по-добъръ баща и много го обичаше.

Удари звънчето. Разпустнаха ги. После се заредиха весели дни.

На Коледа и Сурова Павелъ си събра 23 лева.

— Какво ще си купишъ съ тѣхъ? — попита майка му.

— Нищо — отвърна Павелъ и разправи за екскурзията.

— Ха така, маминъ! Нека и ти излѣзешъ, като хорскитѣ деца, — рече майката, отвори сандѣка си и подаде една синя кутийка.

Павелъ я грабна, облепи я съ смола отъ дърветата и проби на капака дупка. После едно по